

Prædiken til fastelavnssøndag d.14.2.2010 i Lyngby Kirke – børnekor medvirker

Om jeg så taler med menneskers og engles tunger, men ikke har kærlighed, er jeg ingenting – ingenting over hovedet.

Om jeg så tælles blandt de i klogeste i vores samfund, har indsigt i jura og økonomi, kender kunst og kultur og forstår svære religiøse tanker og ideer, men ikke har kærlighed, har jeg intet af egentlig værdi.

Om jeg så giver alt væk, så jeg intet ejer selv og til sidst går i døden for den sag, jeg brænder for, men ikke har kærlighed, er det fuldstændig lige meget.

For i sidste ende, når alt kommer til alt, er der kun tre støtter ved hvilke mennesket kan holde sig oppe i livet. Og disse er tro, håb og kærlighed – de er og de bliver. Men indbyrdes og mellem hinanden er kærligheden dog altid – størst!

Velkommen til gudstjeneste, en gudstjeneste om kærlighed – og så endda på en Valentins dag.

Hvem har dog stået for den planlægning?

Det er godt tænkt.

Næsten for godt.

For kærligheden ligefrem vælter ned over os en dag som i dag. Nogle af jer har måske allerede modtaget dagens buket og andre – som har glemt det – er nu blevet mindet om, at de skal vejen forbi De fire årstider på vejen hjem.

For i dag... [har vi lært af amerikanerne og blomsterindustriens ihærdige støtten op...] hylder vi kærligheden mellem to mennesker ved at udveksle røde roser, champagne, ringe og bamser... jeg har altid undret mig over, hvorfor man giver hinanden bamser – men ok.

Og i takt med, at parrene og dyrkelsen af dem træder frem i gadebilledet, kan de af os, der ikke får bamser, slå blikket ned og ønske for os selv, at det ikke skal være sådan til næste år.

Nej, det er ikke kun nemt. Den kærlighed er ikke kun nem.

For ofte er det sådan i menneskelivet, at den ene's kærlighedseventyr kan slukke den andens drømme om samme – simpelthen fordi der opstår en form for misundelse imellem de to.

Det kan da føles som om, at der kun er så og så meget kærlighed til rådighed og at den ene – ham med eventyret – har fået den største part, ja, måske endda det hele af det der var.

Set fra et menneskeligt perspektiv handler det med kærligheden næsten altid om noget, der ikke fordeles ligeligt. Man kan høre folk sige om andre, at han havde ikke meget kærlighed i sit liv eller hun var vel nok et elskværdigt menneske.

Kærlighed er således noget vi helt bogstaveligt kan regne med. For vi har enten meget eller lidt af den og måske endda aldrig rigtig nok!

Vi kan også føle, at den forsvinder fra os. Når et menneske, der har stået os nært dør eller når én, der står os nært, vælger ikke at ville leve mere.

Kærlighedsregnskabet bevæger sig hele tiden.

Somme tider er vi på grønne gren og andre gange nede i kulkælderen.

Og somme tider formår det menneske, som har mistet allermost, at se og finde en stor kærlighed i den mindste ytring. Som ved synet af et lille barn, man så at sige havde glemt, at man elskede eller ved gensynet med et sted, man engang forbandt med livs-glæde, livs-mening og livs-trøst.

Ligesom kærligheden kommer til dig så unddrager den sig også.

Kærligheden flagrer i vinden.

Den bevæger sig frem og tilbage mellem mennesker. Mellem drømme. Mellem liv. Nu har du den, nu har du mistet den, nu tror du dig mistet for den.

Menneskets kærlighed i menneskenes øjne er således ikke stabil, for selvom vi kan ønske at give det hele væk i et storartet øjeblik, så kan vi andre gange, forsmået tage det hele tilbage, idet vi tænker – han var ikke det værd!

Men siden kærligheden nu er en faktor til foranderlighed i vore liv og af vore liv, har vi så intet at stille op overfor den – jeg mener, for at få den til at blive, og til at vare bare lidt længere?

Jeg er helt sikker på, at mangt en terapeut og psykolog har mange bud på dette og gerne deler ud af værktøjer til at lade kærligheden vokse i fred mellem to, der elsker hinanden.

Men her må jeg stå af. I er ikke tjent med min lomme psykologi. Og mit fag er ikke bygget på kendskab til mennesket men på forundringen over Guds ønske om at være en del af os.

Og det er med den forundring, at vi må gå videre her i kirken i dag.

For selvom menneskets møde med kærligheden kan afsløre denne lykke som lunefuld og selvom menneskets ustabile kærlighedserfaring kan kaste os op i lykkens tynde luftlag og slå os til jorden, ubarmhjertigt og hårdt, ja så er der en kærlighed i verden, hvor ustabilitet og lunefuldhed ikke har hjemme.

Den kærlighed er et svar på vores kærlighed.

Den kærlighed er en trods overfor vores kærlighed.

Og den kærlighed har stabilitet i sit udspring såvel som hos sin modtager.

Den kærlighed er Guds kærlighed til os.

...

I min lille omskrivning af versene fra Paulus' brev til korinterne – det vi også kalder kærlighedskapitlet i det nye testamente, læste jeg:

Om jeg så taler med menneskers og engles tunger, men ikke har kærlighed, er jeg ingenting – ingenting over hovedet.

Om jeg så tælles blandt de i klogeste i vores samfund, har indsigt i jura og økonomi, kender kunst og kultur og forstår svære religiøse tanker og ideer, men ikke har kærlighed, har jeg intet af egentlig værdi.

Vi kender alle denne følelse.

At ligegyldigt hvor godt det går os, så kan vi fortvivle, hvis ikke vi er genstand for andre menneskers kærlighed. Da kan vi føle, at vi ikke er noget værd – at vi ligesom er til overs i verden.

Den følelse er sjældent rigtig og frem for alt er den ikke sund.

Men når vi berøves kærligheden og dermed måske ønsket om at fortsætte med livet, ja dér melder Gud sig på banen.

Her vender Gud kærligheden.

Her vender han dig og vender op og ned på alt, hvad vi har vidst om ustabilitet og flagren i vinden.

Her vender Gud Kærligheden, så du får den at se igen. Han vender kærligheden så du får trykket den ind imod dig i stedet for at se den løbe sin vej med din glæde og dit liv.

Han vender kærligheden, så du kan vende tilbage – tilbage til dit liv og tilbage fra din fortvivlelse.

Han gør dét, som andre menneskers kærlighed til dig også kan – men han gør det hver gang.

Han gør det hver eneste dag og han gør det hele dit liv.

Guds kærlighed kender ikke til ustabilitet, for hans kærlighed til dig er kommet for at blive og for at fortælle dig, at du skal blive i livet og altid føle dig elsket af ham, hvis barn du blev i dåben.

...

Guds kærlighed er kommet for at blive. Men hvor i al verden ved jeg det fra?

Jo, jeg tror, jeg ved det fra mit eget liv og jeg ved det fordi de gange, jeg har været fortvivlet, da var der nogle, der mindede mig om det, nogle som måske endda troede det for mig.

Men det er hvad det er.

Der er et andet sted, hvor vi får det at vide, og det er i budskabet, der rettes til os i dag i teksten fra Paulus.

...

Her hører vi nemlig om begge former for kærlighed.
Om menneskers og om Guds.

Til at starte med hører vi den tekst, jeg har omskrevet i prædikenen her. Den med:

Om jeg så taler med menneskers og engles tunger, men ikke har kærlighed, er jeg ingenting – ingenting over hovedet.

Dette er menneskets erfaring af kærlighedens centrale plads i livet – men også af dens ustabilitet, som skaber følelsen af, at skønt jeg har alt men ikke har kærlighed, er jeg intet.

Dette er den fortvivlelse, jeg talte om tidligere.

Men læser vi videre ser vi en helt anden opfattelse af kærligheden. Nemlig kærligheden fra Gud.

Den beskrives således: Kærligheden er tålmodig, kærligheden er mild, den misunder ikke, kærligheden praler ikke, bilder sig ikke noget ind. Den gør intet usømmeligt, søger ikke sit eget, hidser sig ikke op,

bærer ikke nag. Den finder ikke sin glæde i uretten, men glæder sig ved sandheden. Den tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt. Kærligheden hører aldrig op.

Denne beskrivelse ligner ikke vores erfaring af kærligheden... men det er det heller ikke, det er Guds kærlighed, der tales om.

For den kærlighed tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt. Og måske vigtigst for os.

Kærligheden hører aldrig op, står der.

Jesus siger et sted: I elsker fordi jeg elskede jer først.

Den kærlighed vi elsker med er den samme som Gud elsker med...

men hvor kærligheden fra Gud er fuldkommen er kærligheden mellem mennesker ufuldkommen – den kan svigte, med andre ord.

Men hvad kan vi så bruge det til? Jo.

Du, som er elsket af Gud. Har altid Guds kærlighed.

Du, som er døbt, du som er barn, du som er voksen, du som tvivler, du som lovsynger, du som strides med disse spørgsmål og du som hviler i troen på Gud. Du som falder fra, du som ikke kan tro, du som skriver salmer for at sætte ord på et gammelt budskab, der bliver ved med at forny sig. Du... os i dag er elskede af Gud og som elskede i besiddelse af Hans uopslidelige og ukuelige kærlighed.

Altid har vi hans kærlighed.

Og lad os for sidste gang gå tilbage til de indledende ord:

Om jeg så taler med menneskers og engles tunger, men ikke har kærlighed, er jeg ingenting – ingenting over hovedet.

Om jeg så tælles blandt de i klogeste i vores samfund, har indsigt i jura og økonomi, kender kunst og kultur og forstår svære religiøse tanker og ideer, men ikke har kærlighed, har jeg intet af egentlig værdi.

Om jeg så giver alt væk, så jeg intet ejer selv og til sidst går i døden for den sag, jeg brænder for, men ikke har kærlighed, er det fuldstændig lige meget.

... Men du har kærlighed. Du som er elsket af Gud – du har altid og uden undtagelse kærlighed.

Og derfor er evangeliet til dig i dag, at du aldrig er intet. Derfor er vi aldrig intet.

Amen

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

Amen.

[Kirkebøn]

[Meddelelser]

Apostolsk velsignelse:

Og lad os med apostlene tilønske hinanden:

Vor Herre Jesu Kristi nåde og Guds kærlighed og
Helligåndens fællesskab være med os alle. Amen.